

ให้สิ่งใด...ได้รับสิ่งนั้น

นำเสนอเมื่อ : 6 ก.ค. 2552

บางช่วงของเวลาทำให้ผู้เขียนได้ย้อนคิดถึงอดีต เมื่อครั้งที่เข้ารับราชการใหม่ ๆ กล่าวคือ เมื่อปี พ.ศ. 2523 หลังจากเรียนจบได้สอบคัดเลือกเข้าทำงาน ในตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ดิน ช่วงนั้น จังหวัดเชียงใหม่ ได้เปิดสอบเอง มีผู้มาสมัครสอบคัดเลือกประมาณ 2,000 กว่าคน และมีตำแหน่งว่างจำนวน 6 อัตรา

ผู้เขียนกับเพื่อน ๆ คอยกันว่าจะไม่สอบ เพราะตำแหน่งว่างจำนวนน้อย และคิดว่าคนที่สอบได้น่าจะเป็นคนภายใน หรือไม่ก็มีเส้นสายในหน่วยงานดังกล่าว แต่เพื่อนอีกคนพูดว่า...หนักมวยกว่าจะได้แชมป์ ก็ต้องมีบาดแผล แพชนะเป็นเรื่องธรรมดา...

จึงได้ตัดสินใจพากันไปสอบ ซึ่งก่อนสอบได้จับกลุ่มดูหนังสือกันทั้งวัน และถึงตีสองเกือบทุกวัน พอถึงวันเขาสอบ ปรากฏว่าเนื้อหาที่ติวกันมา ล้วนมีอยู่ในข้อสอบ ทำให้เรามั่นใจว่าจะต้องสอบได้แน่ ๆ หากไม่มีข้อขึ้นบัญชีจะต้องยื่นคำร้องขอตรวจสอบการตรวจสอบการสอบอย่างแน่นอน

วันประกาศผลสอบ เพื่อนที่ไปดูมาแสดงความยินดีว่าสอบได้ลำดับที่ 1 ผู้เขียนไม่เชื่อหูตัวเอง สงสัยเพื่อนคงหยอกเล่น เพราะตั้งแต่เรียนมาไม่เคยสอบได้ลำดับที่ 1 กับเขาเลย ไม่กี่วันต่อมามีหนังสือให้ไปรายงานตัว และเขารับการปฐมนิเทศเขาปฏิบัติงาน โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดเรียกเขาบรรจุครั้งแรกจำนวน 6 คน และเป็นประเพณีปฏิบัติสืบกันมาคนที่สอบได้ลำดับที่ 1 มีสิทธิเลือกสำนักงานที่จะไปปฏิบัติงานเป็นคนแรก

ในช่วงที่ทำการปฐมนิเทศอยู่นั้น ผู้ที่สอบได้จำนวน 6 คน มีผู้ชายเพียง 2 คน นอกนั้นเป็นผู้หญิง และมีอยู่คนหนึ่งกำลังตั้งครรภ์ประมาณ 6 เดือน เห็นจะได้ ส่วนสำนักงานที่ดินอำเภอที่ว่างได้แก่ อำเภออมก๋อย แม่แจ่ม ฮอด สะเมิง พราว และสำนักงานที่จังหวัด และอำเภอต่าง ๆ ก็อยู่ในพื้นที่สีแดง การเดินทางลำบาก บอกได้คำเดียวว่า...โหด

น้องผู้หญิงที่ท้องแก่ได้มาขอร้องว่า หากให้มีการเลือกตามลำดับดังกล่าว น้องคนนี้จะต้องได้ไปอยู่ที่สำนักงานที่ดินอำเภอแม่แจ่ม ออมก๋อย หรือสะเมิง แน่ ๆ ซึ่งล้วนแต่โหดทั้งนั้น และยังไปขอร้องเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอีกด้วย ท่านได้เรียกผู้เขียนเขาไปพบ และได้พูดถึงความลำบากของผู้หญิงที่ท้องและไม่ท้อง หากไปอยู่อำเภอทั้งสามดังกล่าวจะลำบากมาก อยากให้ผุ้รองซึ่งเป็นผู้ชายเลือกไปทำงานที่อำเภอทั้งสาม อำเภอใดอำเภอหนึ่งก็ได้

ผู้เขียนจึงเรียนท่านว่าตกลง แต่ขอให้มีการจับสลากเสี่ยงดวงก็แล้ว พอมาถึงเวลาจับสลาก ผู้เขียนได้จับเป็นคนแรก ปรากฏว่า จับสลากได้อำเภออมก๋อย หลังจากนั้นก็ไต่ยื่นปรบมือดังสนั่น !!! ไม่แน่ใจว่าเขาดีใจด้วย หรือดีใจที่เขาไม่ได้ไป...ส่วนน้องผู้หญิงคนทอง หากจำไม่ผิดได้ไปอยู่ที่อำเภอพราว

ตกตอนเย็น ผู้เขียนได้แจ้งผลการจับสลากให้เพื่อน ๆ ทราบ

ปรากฏว่า...ได้รับคำอวยพรด้วยการด่าจากเพื่อนอย่างมหันต์เป็นรางวัลตอบแทน แลุมพูดว่า
เป็นไปได้อย่างไร สอบได้ที่ 1 แต่ต้องไปอยู่มกอย...อาจจะจริงอย่างเพื่อนว่า เพราะต่อมาประมาณ 3 เดือน
ผู้เขียนต้องยื่นใบลาออกจากราชการ เพราะมันโหดจริง ๆ... ทั้งตัวอำเภอมีรานกวยเดียวรานเดียว(ปี
๒๕๒๓) วัน ๆ กมหนากมตา ทานแต่ไข่เจียว เจียวไข่ และไข่ต้ม ...
ที่พิกเขาให้ไปพักที่โรงเก็บรถหลังตัวอำเภอ เพราะไม่มีบ้านให้เขา ...

เพราะอาณิสต์ที่ช่วยเหลือห้องผู้หญิงคนดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนไม่เคยได้ไปทำงานที่กันดารเลย
และสถานที่ทำงานจะตั้งอยู่ในตัวเมือง
หรือบนศาลากลางจังหวัดตลอดมา...แม้จะเป็นการให้ที่มีค่าอันน้อยนิด แต่อยู่ที่ดวงจิตเต็มใจ
ผลานิสงค์ย่อมยิ่งใหญ่เสมอ...ความทรงจำนี้ ยากที่จะลืม !!!